

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/181/2020
Identifikačné číslo spisu:	6317207808
Dátum vydania rozhodnutia:	28.07.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:6317207808.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Martina Holíča, v spore žalobcu Z. C., bytom v C., K. X, zastúpeného JUDr. Mariánom Holým, advokátom, Advokátska kancelária, so sídlom v Brezne, Boženy Němcovej 1/A, proti žalovanému Slovenská kancelária poisťovateľov, so sídlom v Bratislave, Bajkalská 19B, IČO: 36 062 235, zastúpenému spoločnosťou MGA IURIS s. r. o., so sídlom v Bratislave, Cukrová 14, o zaplatenie 7.000,- € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Brezno pod sp. zn. 9C/47/2017, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. januára 2020 sp. zn. 16Co/4/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Brezno (ďalej aj okresný súd alebo súd prvej inštancie) rozsudkom z 11. októbra 2018 č.k. 9C/47/2017-118 uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 7.000,- € s úrokom z omeškania vo výške 7 % ročne zo sumy 7.000,- € od 18. 11. 2017 až do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

1.1. Žalobou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 7.000,- € s príslušenstvom titulom náhrady škody, ktorá mu vznikla v dôsledku dopravnej nehody, ku ktorej došlo dňa 28. 01. 2015. V konaní medzi stranami nebolo sporné, že dňa 28. 01. 2015 bol žalobca účastníkom dopravnej nehody v lokalite Čertovica v okrese Brezno, keď pri tejto nehode došlo k poškodeniu jeho motorového vozidla zn. C., EČV: C.-XXXBX. Medzi stranami taktiež nebolo sporné, že dopravnú nehodu zaviniel vodič vozidla B. s EČV: C.-XXXAO, a to Z. C. a ani to, že prevádzkovateľom tohto vozidla bola v čase nehody pani B. C., ktorá mala uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla u poisťovateľa SOCIETATEA COMERCIALA DE ASIGURARE-REASIGURATE ASTRA S.A. so sídlom v Rumunsku, konajúceho prostredníctvom obchodnej poisťovacej a zaistovacej spoločnosti ASTRA S.A., pobočky zahraničnej poisťovne z iného členského štátu (ďalej v texte „ASTRA S.A.“). Prevádzkovateľ vozidla vznik škodovej udalosti nahlásil svojej poisťovni, pričom v

hlásení pani C. uviedla všetky okolnosti o priebehu škodovej udalosti a uznala svoju zodpovednosť za škodu vzniknutú pri dopravnej nehode. Následne však nastala na strane poisťovacej a zaistovacej spoločnosti ASTRA S.A. tá skutočnosť, že rumunský súd rozhodol o insolventnosti poisťovateľa SOCIETATEA COMERCIALA DE ASIGURARE-REASIGURATE ASTRA S.A. a z dôvodu nemožnosti plnenia zo strany poisťovateľa pre platobnú neschopnosť prešla povinnosť poskytnúť poistné plnenie na žalovaného, teda Slovenskú kanceláriu poisťovateľov aplikujúc ust. § 15 ods. 1 v spojení s § 24 ods. 2 písm. c/ a ods. 3 zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej v texte „zák. č. 381/2001 Z. z.“).

1.2. V priebehu konania žalovaný vzniesol vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu na náhradu škody námietku premĺčania v zmysle § 106 Občianskeho zákonníka. Mal za to, že žalobca sa o prípadnej škode a o tom, kto za ňu zodpovedá dozvedel ešte v deň samotnej dopravnej nehody, t. j. dňa 28. 01. 2015, a pokiaľ ide o výšku spôsobenej škody, o tejto sa podľa žalobcu dozvedel dňa 06. 02. 2015, kedy sa dozvedel o hodnote vozidla po jeho poškodení z kúpnej zmluvy, ktorú uzavrel s kupujúcim M. Z..

1.3. Okresný súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len najvyšší súd) sp. zn. 2MCdo/9/2013, ako aj rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/964/2015, 14Co/22/2014, zastávajúc názor, že aj keď na premĺčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi sa vzťahuje rovnaká právna úprava ako na premĺčanie nároku voči škodcovi, ide o dva nároky na náhradu škody, ktoré nemožno stotožňovať, a to ani vo vzťahu k posúdeniu otázky premĺčania. V označenom rozhodnutí najvyššieho súdu bolo výslovne konštatované: „Ide o situáciu, keď jeden subjekt má nárok na to isté plnenie od dvoch subjektov, avšak proti každému z nich z iného právneho dôvodu; proti škodcovi ide o nárok z titulu náhrady škody a proti jeho poisťovateľovi ide o osobitné právo na plnenie založené všeobecne záväzným právnym predpisom (§ 15 zák. č. 381/2001 Z. z.).“ Voči poistenému škodcovi ide teda o nárok na náhradu škody a voči jeho poisťovateľovi (v danom prípade aj voči žalovanému s poukazom na § 24 ods. 3 zák. č. 381/2001 Z. z.), o originálny nárok na plnenie založený osobitným právnym predpisom.

1.4. Okresný súd zdôraznil, že osobitným predpisom, ktorý upravuje priamy nárok poškodeného proti poistiteľovi na plnenie z poistenia zo zodpovednosti za škodu poisteného je upravený v § 15 zák. č. 381/2001 Z. z., ktorý pod poznámkou 20 odkazuje na § 823 Občianskeho zákonníka. Právo poisteného z poistenia zodpovednosti za škodu, aby za neho žalovaný nahradil škodu žalobcovi vyplýva z § 4 ods. 2 písm. b/ zák. č. 381/2001 Z. z. v spojení s § 24 ods. 3 tohto zákona. V § 4 ods. 4 tohto zákona sa plnenie, ktoré poisťovateľ za poisteného poskytuje poškodenému označuje ako poistné plnenie. Z uvedeného preto okresný súd vyvodil záver, že plnenie poskytované poisťovateľom poškodenému je poistným plnením, vo vzťahu ku ktorému pri posudzovaní plynutia premĺčacej doby je potrebné aplikovať aj § 104 Občianskeho zákonníka a súčasne aj § 106 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 104 Občianskeho zákonníka podľa názoru okresného súdu upravuje začiatok plynutia premĺčacej doby, ktorej dĺžku upravuje § 106 Občianskeho zákonníka. Náhrada škody poškodenému za škodcu z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je plnením z poistenia, niet preto dôvodu, aby sa začiatok plynutia premĺčacej doby rovnako, ako pri iných plneniach z poistenia neposunul na rok po poistnej udalosti. Na základe uvedeného, ak v danom prípade ku škode na vozidle žalobcu došlo dňa 28. 01. 2015 (poistná udalosť) a podľa § 104 Občianskeho zákonníka počiatok plynutia premĺčacej doby je určený až na rok po poistnej udalosti, čo je 28. 01. 2016 a žaloba bola na okresný súd proti žalovanému podaná dňa 27. 11. 2017, potom podľa okresného súdu neuplynula subjektívna, ani objektívna premĺčacia doba na uplatnenie nároku žalobcu ustanovená v § 106 Občianskeho zákonníka. Okresný súd dospel k záveru, že vznesená námietka premĺčania zo strany žalovaného nie je dôvodná.

1.5. Po vyriešení námietky premĺčania okresný súd pristúpil k posúdeniu samotného nároku žalobcu na zaplatenie sumy 7.000,- € s príslušenstvom titulom náhrady škody, ktorá vznikla žalobcovi v dôsledku dopravnej nehody, ku ktorej došlo dňa 28. 01. 2015. Na základe vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalobca nadobudol svoje motorové vozidlo C. kúpnu zmluvou zo dňa 19. 11. 2014 za kúpnu cenu 11.500,- € a ako prevádzkovateľ tohto vozidla bol zapísaný do evidencie vozidiel dňa 17. 12. 2014. Po dopravnej nehode, ku ktorej došlo dňa 28. 01. 2015 žalobca predmetné motorové vozidlo bez vykonania jeho opravy, teda v poškodenom stave odpredal dňa 06. 02. 2015 za sumu 4.500,- €. V

tomto konaní si preto žalobca voči žalovanému uplatňoval sumu 7.000,- € ako rozdiel medzi hodnotou jeho motorového vozidla pred dopravnou nehodou a po dopravnej nehode, t. j. po jeho poškodení, ktorá mala predstavovať skutočnú škodu, ktorá vznikla žalobcovi v dôsledku dopravnej nehody. Okresný súd mal z posudku ceny vozidla doloženého do spisu zo strany žalobcu preukázané, že hodnota motorového vozidla v čase poškodenia zodpovedala hodnote, za ktorú toto vozidlo žalobca kúpil, t. j. v sume 11.500,- €. V tejto súvislosti žalobca poukazoval na to, že vzhľadom na krátku dobu medzi kúpou vozidla a jeho ďalším predajom nemohlo dôjsť k zníženiu hodnoty tohto motorového vozidla tak výrazne, a preto mal za to, že suma, za ktorú toto motorové vozidlo kúpil, bola aj hodnotou tohto vozidla v čase dopravnej nehody. Žalovaný tieto skutočnosti v konaní žiadnym spôsobom nespochybnil, v konaní sa bránil len vznesenou námietkou premlčania, preto súd uvedené závery ohľadne výšky kúpnej ceny v čase dopravnej nehody nepovažoval za sporné. Okresný súd potom vychádzal z dokladov doložených do spisu zo strany žalobcu, ktoré preukazovali, že žalobca v dôsledku dopravnej nehody utrpel škodu, ktorú vyčíslil na sumu 7.000,- € a o túto čiastku sa majetok žalobcu znížil. Okresný súd žalobe vyhovel, zároveň priznal žalobcovi aj úrok z omeškania aplikujúc § 11 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z. z. v spojení s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 30. januára 2020 sp. zn. 16Co/4/2019 potvrdil odvolaním žalovaného napadnutý rozsudok okresného súdu a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Odvolací súd sa stotožnil so závermi okresného súdu a zdôraznil, že okresný súd sa správne vysporiadal s otázkou počiatku ako i dĺžky premlčacej doby aplikujúc § 104 Občianskeho zákonníka v spojení s § 106 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd opätovne poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2MCdo/9/2013, ktorý v konaní o náhradu škody z povinného zmluvného poistenia riešil otázku vzťahu medzi poisteným škodcom a poisťovateľom, voči ktorému má pri povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla poškodený priamy nárok na náhradu škody. Postavenie škodcu a jeho poisťovateľa voči poškodenému je v takom prípade obdobné postaveniu dlžníka ručiteľa voči veriteľovi, t. j. že ide síce o dva záväzky zaplatiť veriteľovi ten istý dlh, pričom veriteľ nemôže dostať to isté plnenie dvakrát. Poškodený si môže uplatniť svoj nárok na náhradu škody buď voči škodcovi alebo jeho poisťovateľovi príp. aj od oboch naraz, ale najvyšší súd zdôraznil, že pokiaľ ide o plynutie premlčacej doby, táto sa u každého zo zodpovedných posudzuje osobitne. Práve uvedené osobitné posúdenie plynutia premlčacej doby bolo závažným právnym záverom, z ktorého okresný súd dôvodne usúdil, že námietka premlčania nebola vznesená dôvodne vo vzťahu k poisťovateľovi.

2.2. Na záver odvolací súd uviedol, že pokiaľ žalovaný v odvolaní poukázal i na iné právne závery krajských súdov Slovenskej republiky, odvolací súd mal za to, že uvedenými rozhodnutiami Krajského súdu v Košiciach, v Bratislave, či Trnave príp. Prešove nie je právne viazaný, naopak v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukázal na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a na podporu napriek tomu, že nejde o ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu v zmysle článku 3 základných princípov CSP, poukázal i na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky vzhľadom na obdobnú právnu úpravu a právnu argumentáciu súdov Českej republiky. Žalovaný nepoukázal na žiadne rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky príp. Ústavného súdu Slovenskej republiky, či Európskeho súdu pre ľudské práva príp. Súdneho dvora Európskej únie, ktoré rozhodnutia spadajú pod ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, ktoré by boli v rozpore s právnymi závermi okresného a teda i odvolacieho súdu. Nakoľko odvolateľ právne posúdenie nároku vo vzťahu k splneniu predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu nespochybnil vrátane výšky škody s poukazom na skutočnosť, že odvolací súd je dôvodmi odvolania viazaný, neostávalo odvolaciemu súdu iné ako rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) potvrdiť.

3. Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný dovolanie, ktorého prípustnosť videl v tom, že odvolací súd nesprávne právne posúdil vec v právnej otázke, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, čím je naplnený i dôvod dovolania s poukazom na § 421 ods. 1 písm. b/ CSP) Podľa odvolacieho súdu (ale aj súdu prvej inštancie) premlčanie priameho nároku poškodeného na náhradu škody voči poisťovateľovi z povinného zmluvného poistenia podľa zákona č. 381/ Z. z. treba posudzovať podľa § 106 Občianskeho zákonníka, ktorý má podľa neho upravovať dĺžku premlčacej

doby a podľa § 104 Občianskeho zákonníka, ktorý má podľa jeho názoru upravovať začiatok jej plynutia. Tento právny názor odvolacieho súdu, ktorý bol pre jeho rozhodnutie určujúci, je však nesprávny, keď odvolací súd aplikoval nesprávny právny predpis (§ 104 Občianskeho zákonníka). Ustanovenie § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. zakladá tzv. priamy nárok poškodeného voči poisťovateľovi z povinného zmluvného poistenia. Poškodený má možnosť uplatniť svoj nárok na náhradu škody ako voči osobe zodpovednej za škodu, tak aj priamo voči tomuto poisťovateľovi. Poisťovateľ vykonávajúci povinné zmluvné poistenie má pritom pri uplatnení nároku poškodeného na náhradu škody rovnaké právne postavenie, ako osoba, ktorá škodu spôsobila. Úpravu premlčania priameho nároku poškodeného voči poisťovateľovi zákon č. 381/2001 Z. z. priamo neobsahuje, iba v § 15 ods. 2 uvádza, že na jeho premlčanie sa použije identická úprava premlčanie nároku voči osobe zodpovednej za škodu. V odkaze pod čiarou pritom slovné odkazuje na ustanovenie § 106 Občianskeho zákonníka. Za stavu, keď § 15 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. výslovne uvádza, že na premlčanie priameho nároku poškodeného voči poisťovateľovi podľa zákona č. 381/2001 Z. z. platí rovnaká úprava ako voči osobe, ktorá škodu spôsobila a § 104 Občianskeho zákonníka úpravu premlčania náhrady škody neobsahuje, tak sa ustanovenie § 104 Občianskeho zákonníka na premlčanie priameho nároku poškodeného voči poisťovateľovi podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. nevzťahuje. Aplikáciou ustanovenia § 104 vo vzťahu k premlčaniu nároku voči poisťovateľovi by totiž došlo k počítaniu začatia plynutia premlčacej doby odlišne ako voči osobe zodpovednej za škodu a teda v rozpore s ustanovením § 15 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. (a aj § 106 Občianskeho zákonníka). Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam je podľa dovolateľa právny názor odvolacieho súdu, že začiatok plynutia premlčacej doby priameho nároku poškodeného voči poisťovateľovi podľa zákona č. 381/2001 Z. z. treba posudzovať podľa § 104 Občianskeho zákonníka, nesprávny. Žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu ho navrhol odmietnuť, resp. zamietnuť a priznať náhradu trov dovolacieho konania. Mal za to, že odvolací súd prijal správny právny záver, ktorý i odôvodnil. Dovolanie žalobcu vychádza zo skutočnosti, že odvolací súd na vzťah žalobcu ako poškodeného a žalovaného ako poisťiteľa neaplikoval ustanovenie § 106 Občianskeho zákonníka upravujúci premlčanie nároku na náhradu škody. To však nie je pravda. Tak prvoinštančný ako aj odvolací súd striktné prijali záver, že premlčacia doba nároku žalobcu je dvojročná podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd správne aplikoval § 15 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. povinnom zmluvnom poistení aj s odkazom na § 106 Občianskeho zákonníka. Len s ohľadom na iný právny charakter vzťahu poškodeného k žalovanému aplikoval súčasne ustanovenie § 104 Občianskeho zákonníka o začiatku plynutia premlčacej doby - za rok od poistnej udalosti.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) zistil, že dovolanie je prípustné a preto v ďalšom skúmal, či je opodstatnené.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu.

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 ods. 1 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov,

ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod.

9. Dovolateľ prípustnosť svojho mimoriadneho opravného prostriedku vyvodil s poukazom na § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

10. Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). 10.1. Vo všeobecnosti dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Dovolateľ vymedzil dôvod svojho dovolania, keď poukázal na to, že v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu nebola vyriešená otázka začatia plynutia premľacej lehoty. Aplikáciou ustanovenia § 104 Občianskeho zákonníka, tak ako to urobili sudy vo vzťahu k premľaniu nároku voči poisťovateľovi by totiž došlo k počítaniu začatia plynutia premľacej doby odlišne ako voči osobe zodpovednej za škodu a teda v rozpore s ustanovením § 15 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. (a aj § 106 Občianskeho zákonníka). Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam je podľa dovolateľa právny názor odvolacieho súdu, že začiatok plynutia premľacej doby priameho nároku poškodeného voči poisťovateľovi podľa zákona č. 381/2001 Z.Z. treba posudzovať podľa § 104 Občianskeho zákonníka, nesprávny.

13. Dovolací súd vzhľadom na uvedené, dáva v prvom rade do pozornosti uznesenie najvyššieho súdu z 31. marca 2022 sp. zn. 7 Cdo 252/2021, prijaté na ostatnom zasadnutí občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 22. júna 2022 na uverejnenie do Zbierky stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, ktorého právna veta znie : „Právo na náhradu nemajetkovej ujmy zásahom do súkromného a rodinného života (§ 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka) vzniknutej usmrtením blízkej osoby pri dopravnej nehode motorovým vozidlom je nárokom hradeným z povinného zmluvného poistenia podľa zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Premľacia doba na jeho uplatnenie začína plynúť rok po poistnej udalosti (§ 104 Občianskeho zákonníka)“.

14. I keď v predmetnom spore si uplatňoval poškodený (žalobca) škodu, ktorá mu vznikla pri dopravnej nehode a ktorú si na základe zákonného poistného škodcu uplatnil priamo proti poisťovateľovi, nie je dôvod odchyliť sa od záveru o začatí plynutia premľacej doby na uplatnenie nároku titulom škody, ktorá je takisto nárokom hradeným z povinného zmluvného poistenia podľa zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v tom smere, že premľacia doba na jeho uplatnenie začína plynúť rok po poistnej udalosti (§ 104 Občianskeho zákonníka).

15. Ako je zrejmé z obsahu § 104 Občianskeho zákonníka, tento konkrétne uvádza začiatok plynutia premľacej lehoty pri nároku na plnenie z poistného a to rok po poistnej udalosti. Na tomto mieste je potrebné poznamenať, že táto úprava bola prijatá v prospech poisťovateľov, poskytujúc im dlhšie časové obdobie pre zadováženie si podkladov k poistným udalostiam. Aj keď § 106 Občianskeho zákonníka hovorí všeobecne o dĺžke premľacej doby pri nárokoch na náhradu škody, toto všeobecné ustanovenie

nie je možné vzťahovať na začiatok premlčacej doby pri nárokoch z poistného plnenia, a to i keď má vo väčšine prípadov charakter náhrady škody (v iných prípadoch, ako je hore uvedené i náhrady nemajetkovej ujmy).

Rozdielna v takýchto nárokoch je len dĺžka premlčacej doby, avšak posun o rok, ako je uvedený v § 104 Občianskeho zákonníka, je pri všetkých nárokoch, vyplývajúcich z poistného plnenia. Nie je prijateľný výklad podaný dovolateľom, že by dochádzalo pri výklade, ktorý prijal odvolací súd k rozdielnemu posúdeniu začatia plynutia premlčacej doby, nakoľko podstatnou otázkou je, že uplatnený nárok predstavuje nárok, ktorý je hradený z povinného zmluvného poistenia podľa zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Premlčacia doba na jeho uplatnenie začína plynúť rok po poistnej udalosti (§ 104 Občianskeho zákonníka).

16. Dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je vecne správne, odôvodnené a v podrobnostiach sa s ním dovolací súd stotožnil.

17. Vzhľadom k skutočnosti, že judikatúrne (prijatím rozhodnutia do Zbierky stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky) bola právna otázka (analogická), ktorú uplatnil dovolateľ ako dôvod prípustnosti podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP vyriešená neskôr ako bolo podané dovolanie v tejto veci, dovolací súd uzatvára, že dovolanie dovolateľa považoval za prípustné, avšak za nedôvodné.

18. Z uvedených dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie neopodstatnene smeruje proti takému rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nespočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 2 CSP). Najvyšší súd preto nedôvodné dovolanie zamietol podľa § 448 CSP.

19. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.